

Илия Енчевъ

Отъ най-високия връхъ до най-голѣмия манастиръ

Пжтуваме отъ Чепино презъ Белмекенъ и Мусала за Рилския манастиръ. На 4-я день предъ изгрѣвъ слънце бѣхме на Мусала. Впечатленията ни отъ него бѣха тѣй силни и възвишени, че не искахме никакви други впечатления, не искахме да се отдалечаваме, а да останемъ по-близу и по-дълго до Мусала. Ношувахме въ трудовашкия лагеръ на шосето въ прохода Демиркапия. На другия день (14-и августъ), въ 5 часа бѣхме на пжтъ. Целъта ни бѣше Рилския манастиръ, като минемъ презъ рибнитѣ езера.

Утрото бѣше ясно и обещавахе хубавъ слънчевъ день. Вървѣхме право на западъ, все по лѣвия брѣгъ на Искъръ, по една много удобна тревясала пжтека. Искъръ тукъ бърза срещу насъ, като иска да ни каже, че и него чака дългъ пжтъ. Отначало имаше дебела слана, която скоро се обърна на роса и измокри добре краката ни. Следъ три часа пжтуване долината се свърши и ние почнахме да се изкачваме по тераси. И тукъ, както и на много мѣста въ планината, се лѣгахме при всѣка изкачена тераса да видимъ, което очаквахме — хѣ тукъ, хѣ тамъ да се провидятъ езерата! Едва къмъ 10 и половина часа ние вече се надвесихме надъ долината на р. Рила. Гледката, която се разкриваше, ни застави по-дълго да останемъ тукъ. Право предъ насъ се виждаше най-красивата частъ на манастирската Рила, а подъ насъ — една пропасть, въ дѣното на която сж рибнитѣ езера, откъдето извира р. Рила. Тукъ при езерата трѣбваше да намѣримъ пазача на рибата — ма-